

45. சொன்னயம்

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சொன்னய மலிந்த மறைநெறி துறந்து
துன்மதி யாற்பிழைத் ததற்கு
நன்னடு வுடைய விறைவனால் விதித்த
ஞாயமே விதியென முளைத்தாங்
கன்னவ ருடலு முன்னமும் வருந்த
வாற்றிடு மென்றுண ராதான்
என்னகச் செயலா விறையவன் செயலென்
றிழைத்தபொல் லாங்கினை மறுப்பான்.

சொல் நயம் மலிந்த மறைநெறி துறந்து
 துன்மதியால் பிழைத்ததற்கு
 நல்நடுவுடைய இறைவனால் விதித்த
 ஞாயமே விதி என முளைத்து ஆங்கு
 அன்னவர் உடலும் உள்ளமும் வருந்த
 ஆற்றிடும் என்று உணராதான்
 என் அகச் செயலா இறையவன் செயல் என்று
 இழைத்த பொல்லாங்கினை மறுப்பான்.

சொல் நயம் மிகுந்த வேதநெறியை விட்டுக் கெட்ட அறிவால் தான் செய்த குற்றத்திற்கு, நல்ல நீதியுடைய இறைவனால் விதித்த நீதியே விதி எனத் தோன்றி, அவருடைய உடம்பும் உள்ளமும் வருந்தச் செய்திடும் என்று உணராதான், எல்லாம் என்னுடைய செயலன்று; இறைவன் செயல் என்று கூறித் தான் செய்த தீமைகளை மறுப்பான். 1

மதிவழி யாலே விதிவரு மென்னும்
 வகையறி யாமட மாந்தர்
 விதிவழி யாலே மதிவரு மெனவே
 விளம்புபு மதிநெறி யிகந்து
 சதிவழி கருதித் தன்னிலை பிறழ்ந்து
 தயங்குவர் நன்னெறி பேணி
 நதிவிழு கடல்போ லருளடைந் துயர்வார்
 நாதனி னருட்டுணை கொண்டோர்.

மதிவழியாலே விதிவரும் என்னும்
 வகை அறியா மடமாந்தர்
 விதிவழியாலே மதிவரும் எனவே
 விளம்புபு மதிநெறி இகந்து
 சதி வழி கருதித் தன்நிலை பிறழ்ந்து
 தயங்குவர் நன் நெறி பேணி
 நதிவிழு கடல் போல் அருள் அடைந்து உயர்வார்
 நாதனின் அருள்துணைகொண்டோர்.

அறிவு செல்லும் வழியினால் விதி வரும் என்னும் முறையை அறியாத அறிவில்லாத மனிதர், விதி வழியால் மதி வரும் எனக்கருதிக் கூறப்படும் அறிவு வழியை நீக்கி, வஞ்சக வழியான விதிவழியைக் கருதித் தன் நிலைமாறித் தயக்கம் கொள்வர்; தலைவனான இறைவனின் அருள்துணை பெற்றோர், நல்ல வழியைப் பாதுகாத்து, நதி சென்று விழும் கடல்போல இறைவனின் அருளை அடைந்து உயர்வடைவார்கள். 2

கன்மமென் றறையோர் காரண மின்றிக்
கடவுடா னன்மைதீ மைகளைப்
புன்மைகொண் டுழலான் மாக்களின் மாட்டுப்
பொருந்தவே செய்தன னென்னில்
தன்மமிக் குடைய வவனிட மதன்மஞ்
சாரும் ன்றோவத னானே
கன்மமே சன்ம மெனவிசைத் திடுமார்க்
கங்கரி சற்றமார்க் கமரோ.

கன்மம் என்று அறை ஒர் காரணம் இன்றிக்
கடவுள் தான் நன்மை தீமைகளைப்
புன்மை கொண்டு உழல் ஆன்மாக்களின் மாட்டுப்
பொருந்தவே செய்தனன் என்னில்
தன்மம் மிக்கு உடைய அவனிடம அதன்மம்
சாரும் அன்றோ அதனானே
கன்மமே சன்மம் என இசைத்திடும் மார்க்கம்
கரிசு அற்ற மார்க்கம் அரோ.

வினை என்று கூறப்படுகின்ற ஒரு காரணமில்லாமல், கடவுள்தான் அறிவின்றி உழலும் உயிர்களிடத்தில் நல்வினை தீவினைகளைப் பொருந்தச் செய்தான் என்று கூறின, அறமிகுந்த கடவுளிடம் மறம் சாரும் அல்லவா? அதனால் வினையே பிறவிக்குக் காரணம் எனக் கூறும் மார்க்கம் குற்றமற்ற மார்க்கம் ஆகும். 3

அற்றளைக் கரும வயிர்கள்சத் தினிபா
தத்தினை யடைந்துவீ டடைவான்
முற்றிலா மாயை மாயையின் கலைக்கண்
முளைத்திடு பிரகிரு தியெனும்

அற்றமின் முதற்கா ரணத்தின்மெய் யருளா
யவிர்துணைக் காரணங் கொண்டு
நற்றளை யுருவுண் டாக்கிடுந் தொழிலை
நடத்துவ னிமித்தகா ரணனே.

அல்தளைக் கரும உயிர்கள் சத்திநீ பா
தத்தினை அடைந்து வீடு அடைவான்
முற்றுஇலா மாயை மாயையின் கலைக்கண்
முளைத்திடு பிரகிருதி எனும்
அற்றம் இல் முதல் காரணத்தின் மெய் அருளாய்
அவிர் துணைக் காரணம் கொண்டு
நல்தளை உருஉண்டாக்கிடும் தொழிலை
நடத்துவன் நிமித்த காரணனே.

இருளான பாசமுடைய வினை, உயிர்கள் சத்திநிபாதம் அடைந்து வீடுபேற்றை அடையும் பொருட்டு முடிவில்லாத மாயையும், அம்மாயையின் கலைத் தத்துவத்தில் தோன்றிடும் பிரகிருதி மாயை எனும் குற்றமில்லாததும் முதற்காரணத்தில் உண்மை அருளாக விளங்கும் துணைக் காரணம் கொண்டு நல்ல பாச உருவினை உண்டாக்கும் பெருந்தொழிலை நிமித்த காரணன் செய்தருளுவன்.

4

மூவகைக் காரணமுமிலா தேது
முளைப்பதே யிலையதெவ் விதமேற்
பூவுழைக் களிமண் முதலினைத் துணையாம்
புரையறு தண்டுசக் கரத்தான்
மாவுடை நிமித்த மாங்குய வன்றான்
மட்கலம் வனைதல்போ லெனநல்
ஆவிக ளுணர்ந்தா ரறிவிலார் மருண்டா
ராகவி லணைவிதி வினையே.

மூவகைக் காரணமும் இலாது ஏது
முளைப்பதே இலை அது எவ்விதமேல்
பூ உழைக் களிமண் முதலினைத் துணை ஆம்
புரை அறு தண்டு சக்கரத் தான்

மாஉடை நிமித்தம் ஆம் குயவன் தான்
 மண்கலம் வனைதல் போல் என நல்
 ஆவிகள் உணர்ந்தார் அறிவிலார் மருண்டார்
 ஆகலின் அணைவிதி வினையே.

முதற்காரணம் என்னும் மாயையும், துணைக் காரணம் எனும் அருளான சத்தியும், நிமித்த காரணம் எனும் இறைவனும் எனும் இம் மூன்றும் இல்லாமல் எதுவும் தோன்றுவதில்லை; இஃது எவ்விதம் என்றால், இப்பூமியில் களிமண்ணை முதற்காரணமாகவும், தண்டு சக்கரம் ஆகியவற்றைத் துணைக் காரணமாகவும், உயிர்களின் நிமித்தம் குயவன் நிமித்த காரணமாக இருந்து மண்கலத்தை வனைவான். அதுபோன்றதென நல்ல ஆன்மாக்கள் அறிந்து கொண்டனர்; அறிவில்லார் மயக்கம் கொண்டார்; ஆதலால் உயிரைக் சார்வது வினையே.

5

விதியது பெரிதோ மதியது பெரிதோ
 வெனவினா விடுவரவ் விதிதான்
 எதன்வழி யெக்கால் வருமென வறியா
 ரெப்படித் தப்புவா ரெனலும்
 அதன்வர வறிந்தோ ரதிற்கிக்கி வருந்த
 வமைவரோ வெனலுமோர் வாரேல்
 மதிவலி யளவும் விதிவலி யளவும்
 வகுத்துணர் வாரிவண் மாதோ.

விதியது பெரிதோ மதியது பெரிதோ
 என வினாவிடுவர் அவ்விதிதான்
 எதன் வழி எக்கால் வரும் என அறியார்
 எப்படித் தப்புவார் எனலும்
 அதன் வரவு அறிந்தோர் அதில் சிக்கி வருந்த
 அமைவரோ எனலும் ஓர்வாரேல்
 மதிவலி அளவும் விதிவலி அளவும்
 வகுத்துணர்வார் இவண் மாதோ.

விதி என்பது பெரிதா? அல்லது மதி என்பது பெரிதா? எனக் கேட்கின்றவர், அந்த விதி என்பது எந்த வழியில் எந்தக் காலத்தில் வரும் என்பதை அறியார். அவர் எப்படி அதிலிருந்து தப்புவார்

எனவும், அதன் வரவை அறிந்தவர் அதில் சிக்கி வருந்தும்படி இருப்பார்களோ எனவும் அறிவாரானால், மதியின் வலியின் அளவினையும் விதியின் வலி அளவினையும் ஆராய்ந்து இங்கு அறிவார்கள்!

6

தன்னையே யறியிற் புதியவா காமி
 யங்கெடுந் தலைவனை யறியின்
 முன்னைய சஞ்சி தங்கெடு மொன்றா
 முறைமையிற் பிராரத்தங் கெடுமென்
 நென்னையாள் பெருமான் விதித்துள பனுவ
 லிசைத்தலி னரியஞா னத்தின்
 முன்னடல் விதிதான் வலுப்பதின் றிலரை
 முறைப்படி வயம்பணி யாளும்.

தன்னையே அறியின் புதிய ஆகாமியம்
 கெடும் தலைவனை அறியின்
 முன்னைய சஞ்சிதம் கெடும் ஒன்றுஆம்
 முறைமையில் பிராரத்தம் கெடும் என்று
 என்னை ஆள் பெருமான் விதித்துள பனுவல்
 இசைத்தலின் அரிய ஞானத்தின்
 முன் அடல் விதிதான் வலுப்பதுஇன்று இலரை
 முறைப்படி வயம்பணி ஆளும்.

ஆன்மாவானது தன்னை அறிந்துகொண்டால் அதனுடைய புதிய ஆகாமிய வினை கெடும்; இறைவனாகிய தலைவனை ஆன்மா அறிந்து கொண்டால் பழைய சஞ்சித வினை ஒழியும்; பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் இரண்டறக் கலந்து ஒன்றாகும் நிலையில் பிராரத்த வினை நீங்கும். இவ்வாறு என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனின் நூல்கள் கூறுவதால், அரிய ஞானத்தின் முன்னால் வலிய விதியானது வலுப்பதில்லை. அந்த ஞானம் இல்லாதவரை முறைப்படித் தன் வயப்படுத்தி ஆட்சி புரியும்.

7

தந்தையா மதிதான் விதியெனு மகனைத்
 தந்துதன் சமிரட்ச ணைக்குள்
 அந்தமா வளர்த்து விருத்தனா கியபின்
 பவனதி காரத்திற் குள்ளாய்

உந்துர மோய்ந்து நின்றிடு ஞானி
யுயர்வலி குறைவதே யின்றி
மைந்தனாம் விதியைச் சட்டைபண் ணாமல்
வாழ்வனெக் காலமு மன்னோ.

தந்தை ஆம் மதிதான் விதி எனும் மகனைத்
தந்துதன் சமரட்சனைக்குள்
அந்தமா வளர்த்து விருத்தன் ஆகிய பின்பு
அவன் அதிகாரத்திற்கு உள்ளாய்
உந்து உரம் ஒய்ந்து நின்றிடு ஞானி
உயர்வலி குறைவதே இன்றி
மைந்தன் ஆம் விதியைச் சட்டை பண்ணாமல்
வாழ்வன் எக்காலமும் மன்னோ.

தந்தை ஆகிய மதியானது விதி எனப்படும் மகனைத் தந்து, தனது காப்பில் ஒழுங்காக வளர்த்துத்தான் முதியவனாகிய பின்பு, அவன் அதிகாரத்திற்குள்ளாகி உந்துகின்ற வலிமை ஓய்வுற்று நிலைபெறும் ஞானி, உயரும் வலி குறைவதல்லாமல் மகனான விதியைச் சட்டை பண்ணாமல் எக்காலமும் வாழ்வான். இதுவே விதியை மதியால் வெல்லும் வழி என்க. 8

தீவினை தெவுள விழைத்தவை யனைத்துஞ்
சேர்ந்துமால் வரையினை நிகர்த்து
மேவலர் போற்போர் தரினும்வே லவன்றாள்
விரும்பிநல் வினைவழி நிற்போர்
யாவுளும் பெரியோர் நலன்மிக வுடையோர்
யாவரும் புகழ்தக வுடையோர்
நாவினுக் கரியோ ரெக்குல ரெனினு
நான்மறை யிறுதியின் படியே.

தீவினை தெவுள இழைத்தவை அனைத்தும்
சேர்ந்து மால்வரையினை நிகர்த்து
மேவுஅலர் போல் போர்தரினும் வேலவன்தாள்
விரும்பி நல்வினைவழி நிற்போர்
யாவுளும் பெரியோர் நலன் மிக உடையோர்
யாவரும் புகழ் தகவு உடையோர்
நாவினுக்கு அரியோர் எக்குலர் எனினும்
நான்மறை இறுதியின்படியே.

தீவினைகள் பெருகும்படிச் செய்தவை அனைத்தும் சேர்ந்து பெரிய மலையை ஒத்துப் பகைவரைப்போல் போர் செய்தாலும், வேலவன் திருவடியை விரும்பி நல்வினை வழியே நிற்போர் வேதாந்தத்தின்படி எக்குலத்தவராயினும், எல்லாவற்றுள்ளும் பெரியவர் ஆவார். நன்மை மிக உடையவர் ஆவார். எல்லாராலும் புகழ்த்தக்க குணமுடையவர் ஆவார். நாவினால் புகழ்ந்து கூறுதற்கு அரியவர் ஆவர்.

9

எப்பொரு ளினுமிக் குயர்வுடை மதியை
 யெவர்பரி பூரண மாக
 ஒப்பொடு முளரோ வவர்பிரா மணரென்
 றோதிடு நான்மறை முடிவை
 இப்படி மிசைமுந் நூலுடைப் பார்ப்பா
 ரென்பவர் மட்டுமோ வடைவார்
 அப்பனல் லருண கிரியறை யருளா
 லனைவரு மினிதடை வாரே.

எப்பொருளினும் மிக் கு உயர்வுடை மதியை
 எவர் பரிபூரணம் ஆக
 ஒப்பொடும் உளரோ அவர் பிராமணர் என்று
 ஒதிடு நான்மறை முடிவை
 இப்படிமிசை முந்நல்உடைப் பார்ப்பார்
 என்பவர் மட்டுமோ அடைவார்
 அப்பன் நல் அருணகிரி இறை அருளால்
 அனைவரும் இனிது அடைவாரே.

உலகில் உள்ள எந்தப் பொருளினும் மிக உயர்வானது எனப்படும் ஞானத்தை எவர் பரிபூரணமாகப் பொருந்தப் பெற்றுள்ளார்களோ அவரே பிராமணர் என்று கூறுவர். வேதத்தின் முடிவை இவ்வுலகில் முப்புரி நூலுடைய பார்ப்பார் என்பவர் மட்டும் தான் அடைவார்களோ? என் அப்பனாகிய அருணகிரிநாதரின் கடவுள் திருவருளால் அனைவரும் இனிது அடைவார்கள்!

10